

Pozdrav iz domovine

Štev. 5.

našim vojakom na bojišču.

Leto II.

Izhaja dvakrat na mesec.

Ljubljana, 25. marca 1917.

Cena četrtletno 50 vin., polletno 1 K, letoletno 2 K.

Prišel je do nas velikonočni glas in vstajenja čas.

Božični prazniki so čas bolj skrite radosti: naravne sile spijo, kakor nekdanj božje betlehemske Dete, hladno zimsko noč pod mehko snežno odejo. In tako se tudi za božični praznik zbiramo v tihem domačem krogu okrog jaslic.

Te dni pa je vsa narava živa podoba velike noči. Skrite naravne sile se razganejo, ledeni obroči počijo, in kakor je nekdanj Zveličarjevo božje Telo pri vstajenju zažarelo v novi, nebeški lepoti, tako tudi naša zemljica, ta božja stvar, poprej sneženo blede zakipi in zacvete in zazeleni in zarudi v pomladni obraz. Zares čudovita je Stvarnikova umetnost, ki v tej prenovljeni naravi preskrbi nekak okvir, ki se tako lepo sklada z velikonočno sliko poveličanega božjega groba. In tudi praznovanje velike noči je vse bolj živo kot božično: banderca ven in množice se razvijajo v procesije in pomladno jutro odmeva od velikonočnega pozdrava: aleluja!

O ti dnevi, o ti časi! Kaj neda, predragi naši fantje in možje, kako težko jih pogrešate, kako težko jih pogrešate v tujini! O, da se kmalu vrnejo! Kako je bilo lepo, ko ste hodili te dni obiskovat božji grob! Mnogi izmed vas ga bodo sicer morebiti lahko obiskali kje na tujem, mnogim pa še to ne bo mogoče. Mnogi boste na bojiščih in v strelskih jarkih, morebiti prav blizu grobov — svojih tovarišev. Pa nikarte biti žalostni! Ravno velikonoč vas naj pri tem žalostnem pogledu in v teh težkih časih smrti tolaži z neomajnim upanjem: tudi grobovi se enkrat odprejo!

Mi bomo doma te dni večkrat obiskovali božji grob in tam mislili in molili za vas. Pridružite se nam vsaj v duhu pri teh obiskih tudi vi. Da: božji grob, ta bo sedaj pogosto cilj našega romanja. Nekdanj so ga hodili vsi, ki so se zanimali za Gospoda Jezusa, gledat, stražit, občudovat, premišljevat, in tako bo zopet te dni. Ob božjem grobu se je pokazala vsa človeška slabost in zloba, pa tudi vsa živa vera in srčna ljubezen do Zveličarja. Ob Jezusovem grobu se srečujejo in postajajo in preizkusijo njegovi sovražniki in prijatelji. Da, s tem grobom so hoteli prvi utajiti, zasmehovati vse njegove nauke in čudeže, v tem grobu so spale pokopane vse nade njegovih prijateljev.

In ravno vojaki so igrali pri božjem grobu veliko vlogo. Vojaki izvršijo voljo judovske duhovne in rimske državne oblasti, da usmrtijo Gospoda. Vojaki si razdele med seboj njegovo zapuščino, njegovo

edino imetje — obleko. Vojaki uradno potrdijo njegovo smrt, stražijo njegov grob in naznanijo tudi — njegovo vstajenje. Bili so v službi sovražnih oblasti, pa tudi v službi božje Previdnosti. Jezusovi sovražniki so jih poslali na Kalvarijo za straže in priče Gospodove smrti in groba, Gospod pa jih je poslal nazaj v Jeruzalem k svojim sovražnikom, da pričajo njegovo vstajenje!

Kaj so si pa mislili rimski vojaki na straži ob božjem grobu? »Kaj je vendar ta nenavadni mrtvec? Cela judovska javnost ga sovraži in se ga — boji! Videli smo ga na križu: od pet do glave ni bilo na njem nič več celega in zdravega; mož bolečin bi ga lahko imenovali. In potem to umiranje! O mi rimski vojaki smo jih že mnogo videli umirati, toda tako še nobenega! In v teh smrtnih mukah so se še norčevali iz njega: Če si Sin božji, pomagaj si! Pa se je zabilala zemlja pod nami in solnce je izginilo, in to, opoldne, to južno solnce! In naš poveljajoči stotnik jim je sam namesto njega odgovoril: Resnično, ta je bil Sin božji! In zahtevali so uradnega poročila o njegovi smrti. Kako nepotrebna skrb: ali jim ni tega povedala zevajoča rana v srcu? In še jim ni zadosti. Kakor hijene, tako se plazijo boječe krog njegovega groba; pa še nas sem pošiljajo s stroгим naročilom: pazite, da ga kdo ne ukrade. Saj je vse zadelano in zapečateno! Da, nemara pa je le imel naš stotnik prav: Resnično, ta je bil Sin božji!«

Takole približno so morebiti premišljevali vojaki na straži, dokler ni božja moč prepodila od groba vojaških stražnikov in Jezusovih sovražnikov in postavila mesto njih h grobu nebeških varihov in poklicala Jezusovih učencev.

Zares lepa, božja je naša vera in njene resnice!

Začetkom smo premišljevali, kako ta velikonočni čas odseva tudi v naravi. Morebiti pa tudi v tvojem srcu? Kakor poganski vojak na straži ob božjem grobu, tako bi tudi ti lahko marsikaj mislil ob božjem grobu, seveda krščanski vojak. Da, tudi krščanskega vojaka kliče božja Previdnost te dni vsaj v duhu k božjemu grobu. Utrgaj si eno ali drugo cvetko od tega groba in jo položi v obliki misli v svoje srce.

Eno v opomin! Dve podobni sliki! Prva slika: Božji grob na veliki petek, na dan Zveličarjeve smrti. Zatvorjen je z velikansko skalo, ki jo prephezajo mreže vrvice, ki so na koncih zapečateni na skalno steno z mogočnimi pečati Jezusovih sovražnikov. Vse to straži krdelo najetih stražnikov, da bi nobeden Jezusovih apostolov ne mogel blizu in groba odpreti.

Zbadljive puščice in ostrina meča ne pustijo nikogar blizu.

Druga, prvi podobna slika. Božji grob na dan Zveličarjeve smrti v človeškem srcu. Na njem leži kot velikanska skala težka vest. Pogosto so jo čisto prepletle in zarasle mreže in vrvi grešnih navad: nečistost, bogokletstvo, pijančevanje in podobne vezi in satan je te mreže zadrnil in utrdil vse s svojim pečatom, ki ga je ožgal v peklenskem plamenu božjega sovraštva. In vse to pogosto stražijo satanovi stražniki, hudobni, pokvarjeni tovariši, ki ne pustijo nobenega Jezusovih apostolov blizu. Ostre so njihove puščice, zbadljive opazke in smešnice, rezek je njihov meč, bogokletni jezik.

Slovenski fant, katoliški mož, prišel je velikonočni glas, vstajenja čas! Kdaj se ta grob greha razgane, kdaj priplava nad njega angel miru in odpahne to skalo? O, naj bi ne bilo nobenega slovenskega vojaka, ki bi tudi ne praznoval v svojem srcu Gospodovega vstajenja, ki bi letos ne opravil dobre, svete velikonočne spovedi!

Eno za tolažbo!

Zveličar, sam božji Sin in ljubljenec se je na veliki petek zviljal od bolečin in trpljenja, da mu je bridka bolest ušla čez ustnice: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?« Pa je vendar nebeški Oče, ki ga je neskončno ljubil, dopustil še hujše! In vendar že čez kratek čas te boleče rane zažarijo v nebeškem blesku, njegov križev pot je bil za njega in milijone nebeški pot! In še eno za upanje!

Ravno te dni naj nam v srcih še bolj žari in živi božje upanje, da pride po tem trpljenju do vas in nas sladki velikonočni glas, da poreče Zveličar kot nekdanj, tako tudi sedaj svojim zvestim učencem velikonočni pozdrav: mir z vami!

Velikonočni pozdrav.

Ljubi vojaki! Najlepši pozdrav naj velja vam, velikonočni pozdrav, pozdrav Kristusov, s katerim nas je pozdravil, ko je vstal od mrtvih: »Mir vam bodi!« Ni dolgo tega, kar sem bral nekje sledeči dogodek, dogodek, ki je vzet izmed tisočeri drugih iz življenja. Živel je mladenič, ki se je naveličal svojega doma. Razbrzdano, mlado srce ni našlo ničesar doma, kar bi ga moglo zadovoljiti in utešiti. Proč od doma, je bila njegova želja, čez hribe, ki so obdajali njegovo rojstno vas. Podal se je na pot med širni svet. Okrajšajmo nekoliko dolgo povest, ki sem jo čital. Zunaj med svetom je najprej zapravil še tisto poštenje, ki je doslej kraljevalo v njegovem srcu. Prve dni

je pozabil na svoj dom, živel je v osamljenosti in zapravljaj najdražje zaklade. Kakor pri vsakem, tako je prišlo tudi pri njem spoznanje, a nikogar, nikogar ni imel v tujem svetu, na kogar bi se lahko oprl. Šele sedaj je spoznal, da je v tujem svetu, med tujci. Nobenega srca, ki bi ga umelo, nobenega očesa, ki bi se usmiljeno ozrlo nanj. Začutil je praznoto v svojem srcu, žalost, zapuščenost sta se ga polastili. Oglasilo se mu je domotožje. Romal je zopet nazaj v svojo domovino. Ravno na veliko soboto zvečer je prišel na vrh hriba, od koder je imel lep razgled na svojo rojstno vasico. Krasen pogled se mu je odprl, v dolini se je vila procesija, vsa obdana od luči; zvonovi so slovesno pritrkavali in med glasom zvonov je mladenič slišal veselo pesem:

Zveličar naš je vstal iz groba,
vesel prepevaj, o kristjan!
Premagana je smrt, trohnoba,
dan's je veselja tvojga dan.
Aleluja...

Ali moremo popisati čuvstva, ki so se zbudila ob tem trenutku mladeniču? tako povprašuje povest, ki sem jo bral. Prve zvezde so se vžigale na nebu. Mladenič je pogledal na rojstno vas in procesijo, ki se je vila krogi nje, pogledal je proti nebu, na katerem so svetile prve zvezde in je spoznal, da je pozabil na dvojno domovino: zemeljsko in nebeško. Solze so drsele po njegovih licih, vzbudila se mu je pozabljen ljubez. Pustimo ga v njegovih najsvetejših čuvstvih, gotovo je tudi njemu veljal velikonočni pozdrav Kristusov: »Mir vam bodi!« To je ena povest izmed tisočerih, ki se dogode v vsakdanjem življenju. Prvi tak dogodek nam je povedal Kristus, ko je povedal zgodbo o izgubljenem sinu. Nikakor vas, dragi vojaki, ne morem primerjati z izgubljenim sinom, nikakor ne, temveč primerjati se morete vi, ki stojite v tridih bojih za našo ljubo domovino, samo le z zvestim sinom. Toda, čuvstva vaša pa bi bila o velikonočnih praznikih, ko bi vam bilo dano gledati od blizu velikonočno veselje in slišati veselo Alelujo, čuvstva vaša bi bila slična čuvstvom mladeniča, ki se je vračal v domovino, tudi vas bi polile solze, solze ljubezni in hrepenenja. Vam v tolažbo in velikonočno veselje naj veljajo sledeče vrstice.

Kako praznuje sveta Cerkev velikonoč? Dolgo časa se pripravlja na ta praznik. Postni čas postavi kot neko pripravo, oznanjuje pokoro, potrese prvi dan posta, na pepelnično sredo s pepelom našo glavo in govori resne besede: »Spomni se, človek, da si prah in da se boš v prah povrnil.« Od tega dne ima sveta Cerkev za nas samo resne besede, besede, ki oznanjajo premagovanje in pokoro. Ko pa v postnem času pride tiha nedelja, tedaj pa postanejo te besede sv. Cerkve še resnejše. Zadnjih 14 dni posveti samo le trpljenju Gospodovemu. Zakrije vse križe in podobe svetnikov, da bi mi imeli pred seboj le eno misel, misel na strašne bolečine, ki jih je preстал iz ljubezni do nas naš Odrešenik. Približa se veliki teden. Pred naše oči stopijo vsi dogodki iz trpljenja Gospodovega. Veliki četrtak se sicer pokažeta za hip veselje in radost, ker je ta dan postavil Gospod zakrament presv. Rešnjega Telesa, toda kmalu utoneta v premišljevanju trpljenja

Gospodovega. Oglase se one mile, žalosti polne pesmi: »Večerja zadnja je minila... Vrhunec žalosti pa je dosežen na veliki petek. Cerkev je odeta z žalostjo, na tleh leži sv. križ, pri njem gori luč in množica ljudi kleči pred svetim Križem, premišljuje Njegovo trpljenje in ljubez, in polna hvaležnosti se skloni nad sv. Križem in poljubuje svete rane, iz katerih je tekla presveta Kri v naše odrešenje. Odtod pa gre množica pred božji grob, v katerem počiva Zveličar. Goreče molitve kipe iz vernega srca. Zvonovi molčijo, ker trpi Zveličar sveta. O kako bo letos veliki petek resen — ko bomo klečali pred sv. Križem in mislili na neskončno ljubezn Gospodovo, na njegovo neskončno trpljenje, mislili bomo tudi na vas, dragi vojaki, in bomo pošiljali h Križanemu svoje prošnje. Ko bomo klečali pred božjim grobom, boste vi stali na straži in varovali našo domovino, mi pa bomo pred božjim Srcem molili in s tem varovali vašo srečo in vaš blagor. Veliko soboto poneha velika žalost. Kristus počiva v grobu. Žalost zginja, neka mir in vdanost vladata, od daleč že sveti velikonočno veselje. Približa se ura vstajenja. Mašnik gre v božji grob, dvigne monštranco, v kateri je sv. Rešnje Telo, zapoje veličastno trikrat: Aleluja, zvonovi zazvone, ljudstvo zapoje:

Zveličar naš je vstal iz groba,
vesel prepevaj, o kristjan,
premagana je smrt, trohnoba,
dan's je veselja tvojga dan.

Nebo in zemlja odmevata velikonočnega veselja, aleluja se razlega po hribih in dolinah, veličastne procesije se vijejo po ulicah mesta in po vaških travnikih, zvonovi oznanjajo do zadnjih gorskih koč, od vzhoda do zahoda vsklika verno srce: Aleluja. Ali si moremo misliti večje zmagoslavje, veličastnejši trenutek v človeškem življenju! S kako sveto radostjo praznujemo velikonočne praznike. Kakor so nam božični prazniki mili in ljubki, tako veličastni in zmagoslavja polni so prazniki velikonočni.

Podoba so našega življenja. Skozi trpljenje do zmage. Verno srce se trdno drži tega prepričanja. Job je sedel sredi najhujšega trpljenja — na kupu gnoja, a to misel je vedno imel pred svojimi očmi: »Vem, da bom v tem telesu gledal svojega Zveličarja poslednji dan!« Post je naše življenje, samozatajevanje in pokora in — trpljenje. Veliki teden, veliki petek, vse črno, vse v žalost odeto, vse zakrito, edinole križ — samo le križ stoji pred nami in na njem zavlada smrt. Oči človekove so solzami zalite, raz človeška telesa kaplja kri, po vsem svetu trpljenje in boj, jok in stok staršev, žena in otrok, nobene ljubezni, polno sovraštva in preganjanja. Veliki petek, krvav in smrti poln. Oči človeške se dvigajo kvišku, roke se v trepetu sklepajo z vzdihom proti nebu: »Naš Bog, naš Bog, zakaj si nas zapustil.« Kakor da bi solnce otemnelo, kakor da bi skale pokale in bi se grobovi odpirali. Res, pravi veliki petek. Žalost vlada na zemlji. Pa saj je tudi takrat, ko je umiral Kristus. Žalostno sta šla učenca v Emavs, potrta sta bili njuni srca. A tu se jima je pridružil Kristus. »Zakaj sta maloverna? Alj ne vesta, da se je moralo vse to zgoditi, in da je bilo tako

treba iti skozi trpljenje v povelicanje?« Da, za vsakim velikim petkom je še prišla velikonoč in isto se bo zgodilo tudi vsakemu vernemu, poštememu vojaku. Tudi vam se bo približala. Ko bo konec trpljenja, ko se povrnete domov, tedaj bo tudi vaša duša prepevala alelujo. Prva velika noč, ko se boste vrnili domov, kako bo vse drugače vplivala na vas, s kako hvaležnim srcem boste peli Bogu: »Veseli smo za vse, kar nam je Bog podelil.« To bo res prava velikonoč. Želimo vam jo iz celega srca. Spomnimo se tudi onih, ki so dali svoje življenje za domovino. Oni so prestali veliki petek. Lepšo in veličastnejšo velikonoč obhajajo sedaj v nebeški domovini.

V Kristusu in s Kristusom praznujete velikonoč. Veseli ste je lahko, kajti ona nam daje najboljšo zagotovilo, da kdor s Kristusom trpi, bo s Kristusom tudi povelican.

Veliki petek — velika noč.

»Neodjenljiva vojska, ti veliki petek naših dni, kdaj boš minula? Že v tretje bomo poslušali letos Zveličarjev velikonočni pozdrav: Mir vam bodi! pa se nam še vedno umiče velikonočna zarja miru. Ti veliki petek, ti neodjenljiva vojna, kdaj boš minula?« Tako vprašujemo mi, tako vprašujete vi, dragi vojaki. Mi s srčnim hrepenenjem, da bi vas sprejeli, vi z zvestim hrepenenjem, da bi se vrnili na svoj dom. Blaženi mir, kdaj se vrneš? Svet molči, pod pritiskom strasti vzdrži in krvavi. Blaženi mir, kdaj se vrneš? Veliki petek odgovarja: Kadar se umakne ohola, sebična in nenasitna strast ponižni, dobrotni in požrtvovalni krščanski ljubezni. Kdaj se to zgodi? Svet molči, veliki petek molči — to je skrito v naročju božje Previdnosti. Eno je gotovo: Popolno, od hudobne strasti nedotakljivo, od vseh milijonskih armad neogrožljivo veselje večnega velikonočnega miru nas čaka v nebesih. Zemlja bo ostala do sodnega dne več ali manj solzna dolina. Naše življenje na zemlji bo več ali manj življenje in umiranje Velikega petka. Velikonoč in Velika nedelja nas čakata po smrti. Zato pa nosimo svoj križ za Jezusom na Kalvarijo. Če ž njim trpimo, bomo ž njim tudi povelicani.

Predragi vojaki! V fronti ne morete moliti križevega pota. Mi, ki smo ostali doma, ga molimo z vedno večjim razumevanjem, čimbolj nas vojska pritiska. Jezusu v čast posvečujemo svoje trpljenje, njemu v čast darujemo tudi vaše trpljenje. O, združite se z nami, dragi vojaki. Obiskujte v duhu postaje križevega pota, pa vam bo križ veliko lažji in slajši in večno plačilo bo neizmerno. Le stopite z nami za poskušnjo k 5. postaji.

Omagal Jezus je
od teže križeve;
O Simon, sprejmi križ
Gospoda usmili se!

Simon iz Cirene pomaga Jezusu križ nositi.

V. Molimo Te, Kristus, in Te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišluj, da si ti, kakor ta Simon, ker si preveč vdan sladnostim tega sveta in zato križa ne nosiš iz ljubezni do Jezusa,

ampak le z nevoljo, ker se ga ne moreš ubraniti. Vzdrami že vendar svoje srce in usmili se svojega težko obloženega Gospoda! Sprejmi radovoljno vse težave, ki ti jih pošilja nebeški Oče, in prizadevaj si, ne samo potrpežljivo jih nositi, ampak zanje Bogu tudi hvalo dajati. Moli torej in reci:

O moj preljubeznivi Jezus! Zahvalim Te za premmnoge priložnosti, ki mi jih daješ, da bi mogel zate trpeti in zase kaj zaslužiti. O moj Bog, daj mi milost, da bom vse križe tega življenja potrpežljivo nosil in si s tem pridobil večnih dobrot. Daj, da bom tukaj s Teboj žaloval, po smrti pa s Teboj v nebesih kraljeval.

Oče naš ... Češčena Marija ...

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

Povej, predraži vojak, če si tole počasni prebral in besedo za besedo premislil, ali ti ni postalo lažje pri srcu, ali nisi zaslu-

svetu, da ljudem nagaja. Na noben način mi ni hotel dati legitimacije. Hočeš, nočeš, moraš se vdati, kajti pokorščina je glavna reč na svetu. Zato, če nimam legitimacije, pa vseeno pojdem. »Le pojdi, te bo že orožnik prijel.« No, ta je pa lepa, da bi me še orožniki gonili! Te ga pa ne! Rajši sem zadovoljen z novicami, ki bodo — po zraku prifrčale.

Do Trebnjega pa vendar smem tudi brez legitimacije. Tukaj je g. Šerjak ravno odprl trgovino, ki je bila precej časa zaprta. To ti je bil dirindaj. Vsega bo dovolj: sladkorja, petroleja, tobaka in jaz ne vem, kaj še. Nazadnje pa ni bilo drugega kot par kosov blaga. Oh, ljube kofetarce, ne boste še lizale sladkega kofetka. Pa tobakarji, tobakarji! Ti so ti zdihovali, da ni nikjer dobiti ljubelega tobaka. Le obrnite to za pokoro, če ste ga v boljših časih malo preveč. Pa še par dam je bilo, ki bi se bile tudi rade malo posladkale z njim. Go-

pisal iz ruskega ujetništva in prosil denar, toda brez — naslova. Pa mu pomagaj!

Dne 11. marca so v Trebnjem pokopali mladeniča Franca Marn iz Dula. Smrt si voli le fante. — Gospod profesor Neubauer je zopet zdrav. Hvala Bogu!

Na Mirni imajo še vedno dva zvona. Torej zadnjič moja ušesa niso bila prav nastavljena, ko so slišala, da je samo eden. Mene je malo speklo, Mirenčanji so pa le veseli. In kaj se vse vidj na Mirni. Še rumunske korenjake lahko vidiš tukaj. Želeti bi le bilo, da bi se tukaj preveč prah ne zmešal.

Velikonočni prazniki se bližajo in jaz vam želim, da bi takrat zelo malo pokalo. Drugega voščila vam ne morem dati.

Pozdravljeni!

M. Zakrajšek.

Kako je z vojsko?

ITALIJANSKO BOJIŠČE.

Napad Italijanov pri Kostanjevici. 16. marca zvečer so Italijani zelo obstreljevali s topovi naše postojanke pri Kostanjevici. Nato je sledil napad sovražne pehote, ki je pa bil odbit. Drugače je bilo na primorskem bojišču, zlasti okrog Gorice, precej mirno.

Živahnejši boji na Tirolskem. Severno od Asiaga so naši naredili v velikanskem snegu več predorov v sovražnikove postojanke. Skozi te rove so udrl oddelki graškega pešpolka št. 27 in uničili bivališča Italijanov, ki so imeli krvave izgube.

Italijanom že preseda vojska. V Švico prihajajo iz Italije poročila, da se je Italijanom ohladilo navdušenje za vojsko in da so je že siti do grla. Radi poostrene podmorske vojske pride v Italijo tako malo premoža, da je moralo že več tovarn ustaviti delo. Celo neki minister se je baje izrazil, da je sedanji položaj za Italijo nevzdržljiv. Vedno bolj prodira prepričanje, da Italijani v vojski ne bodo mogli ničesar več doseči, ampak da lahko celo kaj izgube. Utujenost in pobitost se vedno bolj širi med prebivalstvom.

RUSKO-ROMUNSKO BOJIŠČE.

Revolucija in vojska. Ruska revolucija bo gotovo kolikortoliko vplivala tudi na vojaški položaj. Če bo hotela nova vlada pomiriti pobunjeno, lačno množico delavstva in meščanstva, bo morala skrbeti predvsem za velik dovoz živil v velika mesta. V ta namen potrebne železniške vozeve bo vlada morala vzeti vojaški upravi in ugorabi. Vse to bo oviralo vojaške transporte in vojne priprave v precejšnji meri. Zadnja poročila so naznanjala, da je bila ruska vojska že popolnoma pripravljena za ofenzivo; toda novi preobrat v državi jo je gotovo za nekaj tednov preprečil.

Mali spopadi v Galiciji. Zadnje dni so prihajala z rusko-romunske fronte poročila le o manjših bojih. Severno od železnice Zloczow—Tarnopol so zavezniške čete udrele v neko sovražno postojanko, porazile sovražnika ter uplenile 320 Rusov in 13 strojnih pušk. Tudi pri Brzezanih — v Galiciji — se je našim popolnoma posrečilo neko tako podjetje; napadli so sovražne jarke in jih osvojili. Ko so uničili vse utrdbe, so se vrnili z 260 ujetniki. Severno Stanislavova so zavezniški ujeli 106 mož.

O lastovke ljubke, hitite v daljave, vsem ljubim domačim nesite pozdrave, pozdravite stokrat vas, kočico, trato in tisočkrat ženko in mamico zlato.

til, da si lahko srečen v vsem svojem trpljenju, da smeš in moreš, s težkim križem obložen, peti velikonočno alelujo? Čim več trpim, tem podobnejši sem Jezusu, tem srečnejši sem, tem gotoveje me čaka častitljivo vstajenje in večno življenje, tako ti govori razsvetljen razum in potolaženo srce. Zato se pa ne boš čudil, če ti tudi letos voščimo veselo alelujo. V tem duhu pozdravljeni, dragi vojaki. Bodite polni velikonočne tolažbe do veselega svidenja!

Dopisi.

Z mojega pota.

Danes se me je za zopet lotila tista skušnjava, ki goni ljudi po svetu. Mahnem jo k županu, pa menda je samo zato na

sposki ženski pa res nič drugega ne smrdi kot — delo. Če take fine gospice ljubijo tobak, potem res ni čudno, da se mu je privadil tudi naš pesnik Vide, dasi je svoj čas norce bril o tobakarjih. Ali sedaj so ga gotovo ti »špasi« minili, ko tudi on zdihuje po tem blagoslovu. Neki prijatelj iz Mirne mi je nekoč rekel — pripomnim, da je velik prijatelj tobaka —, da je vendar bolj škoda sladkorja in kave, ker kava odleže za jed, tobak je pa samo za — potrato. Ta je modra! Ali ne? Nek mož mi je pravil, da je že dobil nadomestilo za tobak, in sicer — pelin. Ta je vsaj zdravilen, seveda je pelin samo nadomestilo za prežvekovalce, za kadilce pa danes menda še ni drugega sredstva kakor post.

Znani cerkveni pevec in član »Orla« Ivan Ladiha iz Meglenika je pred par tedni

MACEDONSKO BOJIŠČE.

Odbiti sovražni napadi. Na ozkem in goratem ozemlju med Ohridskim in Pre-spanskim jezerom so francoske čete pretekli teden pogosto napadle zavezniške postojanke. Toda kolikor napadov so uprizorili, toliko porazov so doživeli. Da so priče francoske čete napadati ravno v tem težavnem ozemlju, bo pač vzrok v tem, ker tu grozi velika nevarnost, da pridejo zavezniki okrog jezera za hrbet sovražni armadi pri Bitolju.

FRANCOSKO BOJIŠČE.

Pripravljalni boji. Na francoskem bojišču so se začeli uvodni boji k veliki spomladanski ofenzivi zlasti na desnem nemškem krilu. Tu lahko ločimo dve bojni črti: prva sega od morja do Arrasa, druga od Arrasa do mesta Peronne. V zadnjem oddelku so Nemci pretekli teden zopet prostovoljno prepustili sovražniku nekaj najsprednejših postojank, da skrajšajo bojno črto in tako olajšajo brambo.

Uspešni nemški napadi. 19. marca so nemške stotnije popoldne naskočile jugovzhodne dele gozda Malancourt, severnozahodno od Verduna. Na vzhodnem pobočju višine 304 so udrle v sovražne jarke, na enem mestu v širini 500, na drugem v širini 600 metrov in ujele tam blizu 500 francoskih vojakov. Nočni protinapadi Francozov so bili odbiti. Podoben sunek se je Nemcem posrečil tudi na južnem pobočju višine »Mrtvi mož«.

TURČIJA V VOJSKI.

Angleži v Bagdadu. V začetku letošnjega leta so Angleži začeli pritiskati na vseh frontah na Turčijo. Od Sueškega prekopu so prodirali proti severovzhodu. Tu so jih Turki ustavili na polotoku Sinaj. Več sreče so imeli v Mezopotamiji. Tu so zbrali veliko premoč, uredili svoj dovoz po reki Tigris in po suhem iz Indije in prisilili Turke, da so popustili svoje postojanke v Felahiji in pri Kut el Amara ter se umaknili proti Bagdadu. V dneh od 7. do 9. marca so tu nastali hudi boji. Angležem se je posrečilo, da so Turke iznova prisilili k umikanju. Turki so morali popustiti Bagdad, kamor so vkorakali Angleži v nedeljo 10. marca. Turške čete so se zopet ustavile par milj zahodno in jugozahodno od Bagdada.

Z Bagdadom so prišla Angležem v roke tudi znamenita mohamedanska svetišča v ondotni okolici, s tem so dosegli neko oblast nad ondotnimi mohamedanci.

Vsled dogodkov pri Bagdadu so bili Turki prisiljeni, da so se umaknili tudi v Perziji. Na Kavkazu se morajo Turki ustavljati močnejšemu ruskemu pritisku.

PODMORSKA VOJSKA.

Uspeh v februarju. Šele sedaj se more približno določiti, kaj je dosegla poostrena podmorska vojska v prvem mesecu. Nemški uradni krogi sodijo, da so februarja potopili podmorski čolni in mine 368 ladij; njihova prostornina znaša 781.000 ton; angleških ladij je bilo potopljenih za 500.000 ton, to je 30 odstotkov njihove trgovinske mornarice. Sam angleški mornariški minister je priznal, da je položaj Anglije zelo resen, da je dovoz živil v veliki nevarnosti

in da se bodo morali Angleži omejiti na najpotrebnejše in z nami vred čutiti pomanjkanje živil.

Zadnji čas potopljene ladje. Dne 14. marca naznanja nemško uradno poročilo, da so podmorski čolni potopili 17 parnikov, 2 jadrnici in 3 ribiške ladje; prostornina teh je obsegala 48.150 ton. Neki podmorski čoln je potopil tudi sovražno križarko. 19. marca se pa zopet naznanja, da so potopili čolni-potapljači v Angleškem kanalu, na Atlantskem in Severnem morju 16 parnikov in 8 jadrnic v skupnem obsegu 116.000 ton.

Vojaške in druge vesti.

Vojaški domovi. Pridno se snujejo sedaj povsod vojaški domovi. Zavzela sta se zanje predvsem naš cesar in cesarica. Cesar kot vrhovni vojskovodja ne skrbi samo, da bi njegovi vojaki ostali čvrsti v telesnem oziru, temveč skrbi tudi, da bi oni, vsaj kolikor dopuščajo razmere, uživali tudi dušno hrano. Pri nemški armadi so vojaški domovi že dalj časa ustanovljeni. Glavni namen teh domov je, da bi vojaki, kadar nimajo stanovskega opravila, imeli zavetišče, dom, kjer bi se čutili kot bi bili doma, kjer bi dobili na razpolago dobro, poučno in zabavno berilo, pošteno razvedrilo in bi tako ojačeni na svojem duhu lažje izvrševali težavne dolžnosti svojega stanu. Da bi se vojakom taka prilika nudila čim večkrat, zato se vojaški domovi nahajajo tudi v takih krajih, kamor je vojakom, dasi so v bojni črti, mogoče večkrat dospeti.

Koledar za mesec april.

1. **Nedelja, 6. postna (cvetna).** (Evang.: Jezusov prihod v Jeruzalem.) Hugon, škof.
2. Ponedeljek. Frančišek Pavl.
3. Torek. Rihard, spozn.
4. Sreda. Izidor, škof.
5. Četrtek. Veliki četrtek.
6. Petek. Veliki petek.
7. Sobota. Velika sobota.
8. **Nedelja, Velika noč, Vstajenje Gospodovo.** (Evang.: Jezus vstane od mrtvih.)
9. Ponedeljek. Velikonočni ponedeljek.
10. Torek. Mehtilda, dev.
11. Sreda. Leon I., papež.
12. Četrtek. Zenon, škof in muč.
13. Petek. Hermenegild, muč.
14. Sobota. Justin, muč.
15. **Nedelja, 1. po velik.** (bela). (Evang.: Jezus se prikaže pri zaprtih vratih.) Helena, kraljica.
16. Ponedeljek. Kalist, muč.
17. Torek. Anicet, pap., muč.
18. Sreda. Apolonij, muč.
19. Četrtek. Leon IX., pap.
20. Petek. Marcelin, škof.
21. Sobota. Anzelm, škof.
22. **Nedelja, 2. po velik.** (Evang.: Jezus, dobri pastir.) Soter in Kaj, pap., muč.
23. Ponedeljek. Vojteh, muč., škof.
24. Torek. Jurij, muč.
25. Sreda. Varstvo sv. Jožefa, Sv. Marko, muč.
26. Četrtek. Klet, papež.

27. Petek. Peregrin, duhovnik.
28. Sobota. Pavel od sv. Križa.
29. **Nedelja, 3. po velik.** (Evang.: Jezus napove svoj odhod.) Peter, muč.
30. Ponedeljek. Katarina Sij., devica.

Jezus dobri pastir.

(Evangelij 2. ned. po velik.)

O Veliki noči praznujemo največjo versko resnico: Kristus je vstal od mrtvih, je torej premagal smrt in pekel in je sprical, da je on Sin živega Boga. Vsemogočen je on. Svojo vsemogočnost pa je porabil v prid človeškemu rodu. Zaradi človeka je postal človek, je trpel in umrl, zaradi njega pa je tudi vstal od mrtvih, da bi človeku odprl pot v večno življenje. To svojo ljubezen do človeškega rodu je pa on tudi poudarjal v svojem nauku. To je največja ljubezen, da kdo da svoje lastno življenje za drugega. Dobri pastir da življenje za svoje ovce. In Gospod imenuje samega sebe dobrega pastirja. Če ima sto ovac, pa eno izgubi, hiti za njo, dokler je ne najde; ko jo najde, jo zadene vesel na svoje rame in jo nese nazaj, da bi se mu ne izgubila v drugo. Podoben je ženi, ki je izgubila en denar, pa pomete vso hišo in preišče vse kote, dokler ne najde, kar je izgubljenega. In ko najde izgubljenega, gre vesela povedat vsem svojo srečo. V teh lepih prispodobah nam Gospod pokaže svojo nežno ljubezen. Vse, vse da za nas, da bi se mi ne izgubili, in če smo se izgubili, nas išče, vabi in kliče. Cel dan sem stegoval svoje roke k ljudstvu, ki mi je oporekalo, govori Gospod po sv. pismu. In če bi mati zavrгла svoje dete, jaz ga ne bom zavrğel, pravi na drugem kraju sv. pisma. Gotovo neskončna je ljubezen Gospodova do nas, saj pravi: Nočem smrti grešnika, ampak, da se spokori in živi. — Nisem prišel iskat pravičnih, ampak grešnike.

Naj vam ostanejo zapisane globoko v srcu te mile besede Gospodove, povsod imejmo pred očmi versko resnico, da smo vedno pod božjim varstvom, da ne pade niti las raz človeško glavo brez božje volje. Njej se vdajmo, saj je Bog naš predobri Oče, molimo iskreno dan za dnem: »Zgodi se tvoja volja, kakor v nebesih, tako na zemlji.«

Za kratek čas.

Nova mati. Gospod Pustišek se je v drugo poročil. Svojim otrokom, ki jih je imel iz prvega zakona, pokaže mačeho. »To je vaša nova mamica, ki sem vam jo obljubil,« nagovori svoje otroke. »Pojdite k nji in poljubite ji roko.« Mali Pepček pa odgovori: »Papa, tebe so pa enkrat dobro goljufali, saj ta mamica ni nova, ampak že zelo stara.«

Spričevalo. K nekemu čevljarju pride naročnik. Čevljarja ni doma, samo njegova dva učenca sedita v delavnici. Vpraša učenca: »Kdo izmed vaju je dalje tukaj kot učenec?« Tedaj mu odgovori eden izmed njiju: »Tega pa res ni treba vprašati, poglejte samo, kdo izmed naju ima daljša ušesa.«

DAROV ZA NAŠ LIST.

Č. g. Matej Štrakelj, št. Peter pri Mariboru, 10 K.